

Prvo poglavlje

*Unutrašnjost, osamdeset kilometara od abesinske obale,
utorak, 11. lipnja 1833.*

Kad su stigli, oko sat vremena prije zore, bio je mrak. Daleko u Londonu lijepe sluškinje u Maryleboneu pale vatru u kaminima, dok se razuzdanija čeljad vraća kući pustim ulicama gdje je noćni život utihnuo. Prostitutke su sada već u krevetima, kao i časni upravitelji Istočnoindijske kompanije, koje sve odreda zabrinjava što Francuzi, iako potučeni do nogu, zasigurno planiraju osvojiti Bombaj, Calcuttu i Delhi te olabaviti engleski stisak oko rubinima optočena plijena. Kao i obično, William Wilberforce, veliki zagovornik ukidanja ropstva, ustat će rano unatoč krhku zdravlju, odjenut će nenapadni kaput uz tamne hlače te će, diskretno i u pozadini, govoriti o pravima tih muškaraca i žena koji žive tisućama kilometara daleko. To vrlo uspješno radi, i u parlamentu i izvan njega, već dobrih pedeset godina te će uskoro ubrati plodove svojega truda. No u ovom afričkom selu to u ovome trenutku ništa ne znači.

Na čistini okruženoj bujnim raslinjem tišina je prekinuta, a u usnulim kolibama od slame i blata nastane metež. Nitko ne može ništa učiniti i svejedno je hoće li obitelji pružiti otpor i boriti se željeznim bodežima ili će se polako i pospano, tek napola probuditi kad ih prenu krikovi njihove djece. Jedno ili dvoje najbržih nestane u tami, goli se udovi isprepleću, oči sijevaju, mladići napuštaju majke i sestre, jedno dijete s darom vidioca, instinktivno i slijepo bježi samo u mračnu džunglu, daleko od baklji i svjetlucavih žeravica sinoćnje vatre. U panici netko prevrne vrč i ugasi oganj, ispunjaju-

ći hladan ranijutarnji zrak slanim oblakom zagorene kozje sirutke koju su trebali pojesti za doručak.

Bilo je dovoljno samo sedam minuta da zarobe gotovo sve. Trgovci robljem vješti su u tome. Starce su odvojili na jednu stranu (teško da ih ima smisla prevoziti do Zanzibara), a premlaćuju jednoga koji tako bijesno urla i nerazgovijetno izvikuje da ga ni vlastita žena uopće ne razumije. Uvijek se nađe netko tko želi biti junak. Taj je obično nečiji djed. Trgovac robljem po imenu Kasim ga ušutkava.

Pogled na skršeno tijelo smirio je svjetinu. Seljani se u strahu odmiču, a pljačkaši stanu izdvajati žene. To je najteži dio posla jer se s ovako tamnim ženama u mraku lako potkradu pogreške. Abe-sinske robinje mnogo vrijede ako su lijepe. Sultani i emiri nekad znaju za ženu uzeti poneku crnu robinju — naposljetku, harem bogata čovjeka mjesto je bez granica i treba uključivati svaku boju kože. Bijela je, dakako, najprimamljivija. Većina muškaraca nikad nije ni vidjela bijelu kožu — a oni koji jesu morat će se složiti da je neobična i sablasna, poput kože nekog strašnog đavla, poput duše koja je izbljednula do boje suhih kostiju i ledi krv u žilama, poput neke prikaze. Pa ipak, na ženi je koliko-toliko privlačna.

U ovome su selu žene tamne poput gorke kave, a njihova su mlada tijela gipka. Kasimov prijatelj iz djetinjstva i ortak Asaf Ibn Mohammed, promatra propupale grudi kao da su slatkiš. Kada je došao do Zene, Ibn Mohammed joj vrškom sablje podiže skute i stane buljiti u njezinu bujnu stidnicu. Misli samo na talire Marije Terezije koje će dobiti za ovaj plijen i kako će je biti lako prodati. Zatim, spuštajući joj skute, želi pregledati njezine zube pa kimne momku, onom s užadi.

»Ovu!« reče na arapskome, njegove žutosmeđe oči hladne su, a crte lica obasjava treperavo svjetlo tako da se doima kao da je saz-dano ni od čega osim dugih tankih linija. Bljeđi i viši od Kasima, Ibn Mohammed odiše elegancijom i izgleda više kao učenjak nego čovjek od akcije. Danas ga ništa nije ozlovoljilo — pljačka se odvija baš kao što je očekivao, pa njegova narav, koja se često pokazuje ubojitom, ostaje pod kontrolom. »Da, ova će biti dobra. Nije tako žgoljava kao ostale i ne pokazuje strah.«

Zena, skamenjena i tako prestrašena da jedva može disati, pretvara se da ga ne razumije. On djeluje tako mirno i hladno, siguran u svoje pravo da je jednostavno može oteti. Kasim bez riječi potvrdno kimne glavom iako mu crne oči sijevaju — ona vidi da on uživa u ponižavanju seljana dok ih jednog po jednog procjenjuju. Nešto se u njemu hrani ovom tjeskobnom atmosferom. Za ovoga čovjeka ti pohodi nisu samo posao. U trgovini robljem on je našao svoj poziv.

Potrčat ću, pomisli ona. *Potrčat ću*. No njezine se noge ne miču. Vjerojatno je tako i bolje — trgovci robljem nisu nježni kad uhvate odbjegle. Možete im pobjeći vrlo brzo ili nikako. Sada nije prilika da Zena pokazuje svoju srčanost. Dok je stražari izvlače iz vrste, posrće preko mrtvog tijela svojega strica, starca kojega je Kasim golim rukama upravo ubio pred njezinim očima. Zena ne gleda tog mrtvacu. Pokušava zatamiti užas koji joj se javlja u trbuhu. Šutke im dopušta da je svežu zajedno s još nekima i tada, praćeni izlazećim suncem, trgovci robljem odvođe svoj plijen, najbolje primjerke toga sela, daleko od njihovih domova i obitelji, zauvijek.